

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

M. Poborský:
Jak se vedou
slepí?
/ 4

Být mladý:
Porno –
sex v kapse
/ 6

téma:
Quo vadis,
chválo?
/ 12

Hana a Ota Pinknerovi

*o hudbě,
manželské krizi
a životních etapách*

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

4 Jak se vedou slepí?
Miloš Poborský

BÝT MLADÝ

6 Když tě oko svádí...
Petr Fulier

ROZHOVOR

8 Ani slepé uličky nejsou marné
Hana a Ota Pinknerovi

TÉMA: ZPÍVAT PÍSEŇ LÁSKY

12 Quo vadis, chválo?
Miloš Poborský

14 Proč jsou někdy chvály „divné“
Chuck Lawless

14 Tři mýty o chválách, teologii a církvi
Šimon Konečný

16 Chvály mě učí nebrat se tak vážně
Jana Zubajová

17 Chvála jako opékání špekáčků
Marek Moškoř

18 Pro lidi, nebo pro Boha?
Johana Ondráčková

MŮJ PŘÍBĚH

19 Šance na početí byla nulová
Vít Pechanec

Z HISTORIE

20 Svoboda i pro pohany a bludaře
Roger Williams,
Jaroslav Pleva

NAD BIBLÍ

22 Když Bůh spí
Keifer Lucchi

RECENZE

23 Co napsal anděl do hlášení
Lucie Zídková

PŘIPRAVUJEME

- **téma: Večeře Páně**
 - Oslava Pesachu: na co Ježíš navázal
 - O formu už neválcíme. Je důležitá?
 - Co znamená „přijímat nehodně“?
- **Krušno na horách**
 - nová povídka Pavla Bosmana

4
Jak se vedou slepí?
úvodník Miloše Poborského

6
Porno – sex v kapse
Kde číhá past a co s tím

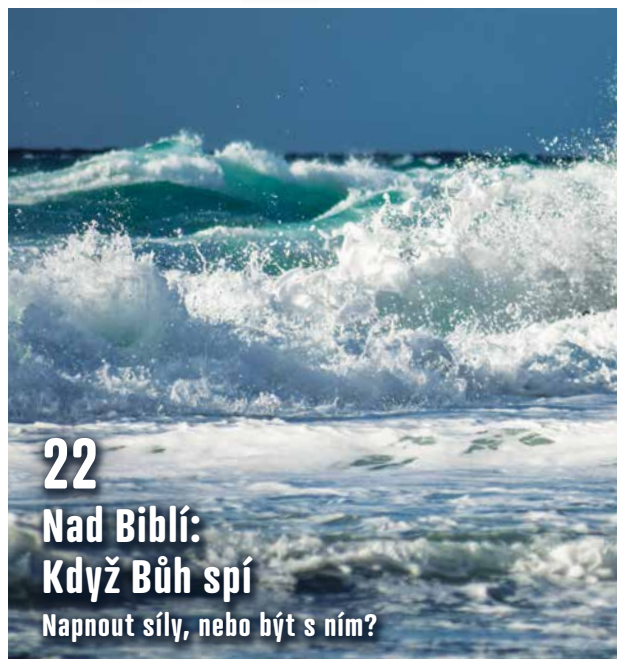
8
Společná modlitba je lék
Pinknerovi o depresích a manželství

12
téma: Zpívat píseň lásky
proměny chval a mýty kolem nich

16
„Chvály mě učí nebrat se tak vážně“
říká zpěvačka Jana Zubajová

22
Nad Biblií: Když Bůh spí
Napnout síly, nebo být s ním?

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 34 / BŘEZEN 2023

CENA 59 Kč / 2,10 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. čísle 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**: SK Christiana Bratislava, tel.: +421 915 317 476 (volat po 15:00 nebo SMS), e-mail: zivot.viry@christiana.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Mgr. Jitka Evanová

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová, Mgr. Tomáš Coufal

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertní zadání dle možnosti, s 50% příplatkem.
Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM | RENOMIA NETWORK

Milý čtenáři,

domníváš se, že uvažuješ v zásadě věcně a nestranně? Jestli si to myslíš, pokusím se ti ukázat, že to není tak jednoduché. Podle čeho věci posuzuješ? Fakta v tom asi hrají důležitou roli, ale podíl na našich úsudcích mají i dojmy, pocity a přejaté postoje, které si neuvědomujeme a které nás mohou od pravdy vzdalovat.

Mí rodiče byli nadšeni z Václava Havla. Na Masarykově stolci chtěli mít někoho stejně ideálního, a proto zapoměli zvažovat pro a proti. Manželská věrnost byla pro ně velmi důležitá, ale na Václava Havla v tom z pro mě nepochopitelných důvodů uplatňovali jiná měřítká.

A co Masaryk? Kniha Petra Zídka Utajená láska prezidenta Masaryka vyšla až po smrti mých rodičů, ale informace o Masarykově milence Oldře Sedlmayerové byly k dispozici už předtím. Představu o tom, že Masaryk dlouhodobě cizoložil, táta s mámou do svého vesmíru zakomponovat nedokázali.

Tím nechci o svých rodičích říct nic špatného. Táta mi ještě na základce podrobně z kvalitních zahraničních knih ukazoval hrůzy Francouzské revoluce nebo z komunisty zakázaných historických prací vražednický fanatismus táboritů v čele s Janem Žižkou. Předával mi zakázané informace a snažil se, abych si dělal pravdivý obrázek.

Po pádu komunismu přišlo Občanské fórum a vedle Václava Havla i Václav Klaus. V rodině jsme volili jeho stranu a diskutovali se strýčkem (profesorem na pedagogické fakultě, skvělým matematikem). Mysleli jsme si, že je jako bývalý socialista moc levicový. Až později, když vyšlo víc najevo korupční prostředí Klausovy éry, „ukradená“ privatizace, jeho myšlenková mělkost a když byl zvolen prezidentem kvůli hlasům komunistů, jsme strýčkovi jako rodina nakonec dali za pravdu.

Pokud jsi příznivcem Václava Klause, tak se na mě prosím nerozčiluj. Jestli jsem tě dokázal pohněvat, je vidět, že zatím nevíš, o čem píšou. Snažím se ukázat, že člověk své názory může změnit o 180 stupňů, ať už dobrým, či špatným směrem, nebo třeba zůstat nebo nezůstat v omylu. V každém případě je pro něj dobrat se pravdy v řadě předmětů těžší, než si myslí.

Pro Václava Klause tehdy bezděčně pracovala média. Ta mohou idealizovat, ale také nasazovat psi hlavu. Zajímavý případ je bývalý poslanec Jiří Čunek, úspěšný komunální politik. Noviny ho propíraly skrz naskrz, protože neuměl jednoznačně vysvětlit, kde se vzalo půl milionu z částky, kterou zaplatil za nějakou nemovitost. Spíše v jeho prospěch u mě svědčilo to, že ve Vsetíně postavil nerozbitný dům – kdo čteš, rozuměj (u jiných mu tohle naopak škodilo). Také se mi na něm líbí, že má stabilní rodinu. Zajímavé je, že zatímco jeho popularita na celostátní rovině klesala, doma na Vsetínsku ho lidé zvolili a volí stále znovu. Můj soused a kamarád, pražský lidovec, nemůže pana Čunka vystát. Pokud ani ty ne a mračíš se teď při čtení, můžu ti prozradit, že ani já nemohu pana Čunka pokládat za čistého. Napsal jsem jen některá pro a proti. Zapomenout půl milionu, to se nevysvětluje snadno. Nemám dost informací. Prostě nevím. Možná, že se mohu dát za příklad v tom, že mě to nezervozňuje.

Před lety jsem pro jednu akci KMS znovu přeložil z angličtiny jednu méně známou píseň, protože tehdy již existující překlad obsahoval řadu textařských chyb. Jedna sestra si na mě pak stěžovala u mých vedoucích, že jsem píseň duchovně znehodnotil. Skutečným důvodem její „expertízy“ ale bylo, že tu píseň byla zvyklá zpívat jinak. Obšahově byl můj překlad stejný, jen jsem opravil různé rytmické přešlapy.

Zjistil jsem, že vědci i vedoucí těžko mění názor tam, kde se už k něčemu vyjádřili. Ani pro křesťanského vedoucího není snadné změnit po-

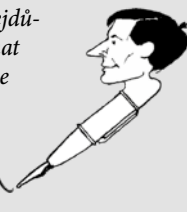
Co když se mýlím?

hled na to, co po léta kázal, když se objeví lepší výklad. Píšu teď knížku o křesťanském vůdcovství. Nedávno jsem se setkal s Pavlem Neústupným a on žádal, abych mu o ní pověděl. Moc se mi nechtělo, protože dnes 79letý muž se 16 vnučaty byl v 80. a 90. letech kazatelem ve sboru Philadelphia v Berlíně, který tehdy měl významný vliv na české charismatické hnutí a kde by moje kniha, kdyby v té době existovala, byla patrně na indexu. Sdílel jsem s Pavlem pár svých novotářských pohledů na apoštolskou službu a byl jsem překvapen, že jsem nenarazil, ale že jsem vzbudil zájem i souhlas.

Naše myšlení silně ovlivňují školy, kam jsme chodili, i naši učitelé, hnutí, jichž jsme součástí, současná kultura a pochopitelně i média. Nevědětelný podpis mainstreamových médií poznám třeba podle toho, že křesťan uhýbá před problematikou LGBT, jako by to bylo něco nedůležitého. Konzument proruských médií se zase projeví tím, že říká, že válku na Ukrajině vyprovokoval Západ, nebo podle toho, že na Ukrajině je nacismus (neonacisté se na Ukrajině vyskytují, ale jen okrajově, což vím mj. od několika ukrajinských pastorů, kterých jsem se na to vyptával). Momentálně je v Česku těžké někoho přesvědčit, že je správné, že Putin na Ukrajině nechává zabíjet civilisty a ničit infrastrukturu, to nezvládnou ani proputinské weby, ale lež, že za to může Západ, se zasít dá. Znáám lidi vzdělanější a inteligentnější než já, kteří těmto nepravdám věří.

Většinou jsme se pohybovali v oblasti informací: Věřím dobrým, nebo chybným zdrojům? Mám dost ověřených faktů na to, abych mohl zaujmout stanovisko? Dalším problémem jsou hodnoty – kritéria, podle kterých věci poměruji. Prezident Trump lhal a šidil stát na daních, ale na politické (nikoli osobní) rovině podporoval konzervativní stanoviska. Je dobré ho volit? Američtí evangelikálové se o to hádají. Nás kěz ochránil Bůh.

Proč to píšu? Tobě i sobě kladu na srdce opatrnost v přijímání/přejímání názorů a v zaujímání stanovisek. Asi nejdůležitější je neztratit svobodu uznat chybu a uchovat si nadhled, že se můžu mýlit, dokonce i o 180 stupňů.

Tomáš Dittrich

Jak se vedou slepí?

MILOŠ POBORSKÝ

Genialita Ježíšových podobenství ve mně celých třicet let mého křesťanského života vzbuzuje nadšení. Jedním z nich, o kterém jsem opakovaně nucen přemýšlet, je docela jednoduchý obraz: „Když slepý vede slepého, oba spadnou do jámy“ (Mt 15,14). V tom geniálním výroku je cosi temně hrozivého, současně je zde i zárodek řešení této život ohrožující situace...

Genialita spočívá v nadčasovosti výroku. Po celou lidskou historii se mezi námi vyskytují slepí a slabozrací lidé, kteří těm, kdo vidí, už jen svou existencí připomínají, jak velkým darem zrak je a jak vážné důsledky jeho ztráta má. A také v radikálnosti výpovědi: Podobenství má moc zastavit člověka na špatné cestě.

Aniž bych to tušil, loni v únoru jsem dostal příležitost to zažít. Slabozraká studentka mě poprosila, jestli bych s ní jel Jizerskou padesátku jako trasér. S něčím takovým jsem neměl žádnou zkušenost, nicméně pocit dluhu toho, kdo vidí, vůči slabozrakým spolu se studentčíným nadšením pro věc rozhodly. Snad budu užitečný, a navíc uvidím, jak funguje komunita slabozrakých a nevidomých.

Instrukce pro traséra byly jasné: „Když se vzdálíš na víc než čtyři metry, nevidím tě. Nevidím stopu, do ní mě musíš navést. Nevidím zatáčky, nevidím terénní vlny, nepoznám, jestli jedu z kopce, nebo do kopce... Cokoliv se mění, mi musíš hlásit! S předstihem, abych mohla zareagovat. Pokud ne, okamžitě padám.“

Z rozhovoru mezi závodnicemi před startem na mě padá tíseň. Že půjde o opravdický závod mezi zdravými účastníky a že slabozrací budou soutěžit ve své kategorii, mi neřekli. Co když se jako trasér neosvědčím nebo nebudu svojí svěřenkyni stačit? Bojuji se svým pocitem zodpovědnosti za její výsledek závodu a mimoděk se mi vybavuje hláška ze známého filmu: „Kdybych to byl býval věděl, tak bysem sem nechodil...“

Výstřel z pistole zabíjí chmury. Vyrážíme! Jestli se to nepovede, aspoň se zúčastní, vždyť jí jde i o tu legraci kolem, utěšuji se. Slunečný mrazivý den s ideálními sněhovými podmínkami se shovívavě usmívá na hemžení ve stopě. Kdyby ho měl někdo vědomě připravit, lépe by to zařídil nedokázal. V tlačenici na prvních několika kilometrech se propadáme, nedaří se nám prosadit se mezi ostatními, nakonec před sebou naše soupeře ani v dáli nevidím. Teprve před půlkou našich 10 kilometrů, kdy už se startovní pole rozprostřelo na trasu, můžeme přidat a jsme rychlejší než ostatní. Trasování se daří, jen přechod přes silnici s výraznou terénní vlnou končí pádem.

V poslední čtvrtině předbíháme i dívky, se kterými soupeříme, a teď už jen vydržet nasažené tempo do cíle. Cílová rovinka je totální euforie. Jásající a povzbuzující davy, obzvláště

oceňující výkony slabozrakých, atmosféra skoro jako na olympiádě. Nakonec jsme v kategorii slabozrakých druhí, stojíme na stupních vítězů!

Něco jako vstupenka

Pocit oběti kvůli dvěma dnům mého volna, které měly učinit něčí život hezčím, je přepsán pocitem vděčnosti. Čas strávený v komunitě lidí s vážným handicapem, bez přístupu k zásadní většině věcí tak samozřejmých pro běžnou populaci, a přesto s až zarputilou snahou naplno žít, je inspirací a zahanbením zároveň. Nasazení, zájem a láskyplná péče členů organizačního týmu, z nichž někteří spojili se slabozrakými a nevidomými svůj život, přestože s nimi někdy pro jejich různé další handicapy není vůbec snadné vyjít, je příkladná.

Snažím se srovnat si v hlavě, čeho že jsem to v těch dvou dnech svědkem. Jak se to stalo, že se člověk za dva dny může cítit být plnohodnotnou součástí nového společenství, přestože především z těch asi čtyřiceti lidí znal jen jednoho? Co udělat pro to, aby to podobně bylo i v našich církvích? Vždyť tam totéž zpravidla trvá řadu týdnů a měsíců. V rozhovoru se dvěma z vedoucích se hlásím ke své křesťanské víře a s potěšením zjišťuji, že je to katolík a evangelička. Dochází mi, že to celé zřejmě není jen lidské dílo šikovných lidí, ale že za tím vším je Bůh, ochránce sirotků, vdov a jistě i nevidomých. A dochází mi, proč o tu akci naše studentka tak stála. Vlastní trasér je něco jako vstupenka.

Odjíždím povzbuzen, obohacen prostředím lidí, kteří to mají v životě zásadně těžší, a přesto kolem sebe šíří chuť k životu, radost a naději. Otázku, jak se vedou slepí z Ježíšova podobenství, si odvážím jako bonus navíc.

Ten, kdo vede, musí vědět, co je cílem, kam má vedeného dovést. Musí být zdatnější než vedený, aby ho nebrzdil. Nesmí se vedenému vzdálit, jinak ho vedený přestane vidět. Musí umět vést, pečlivě sledovat trasu, všimnout si všech nástrah, předvídat a vše, co by mohlo vedeného po cestě ohrozit, s předstihem hlásit, aby vedený na cestě neupadl. Pokud by totiž častěji padal, ztratil by důvěru v traséra, v jeho schopnost dovést jej do vysněného cíle. Jeho výsledný čas by byl horší. O integritě traséra snad ani není třeba mluvit. Kdyby vedeného svedl

z cesty, vedený by jej s důvěrou následoval až do okamžiku hořkého prožení.

Vedený je ten, kdo následuje traséra. Koho si k tomu zvolí, je jen na něm. Pokud v něj ale svou důvěru složí, musí poslouchat jeho pokyny. Jinak na cestě upadne. Být vedený je těžké, protože on sám správnou cestu nevidí. Z jedné strany si musí být vědom toho, že je závislý na pokynech traséra. Současně ale musí, nakolik je toho schopen, dávat pozor, jestli trasér opravdu sleduje vytyčený cíl. Riziko volby slepého traséra zůstává. Dokud jsme jeli v závodě v davu, odbočení by bylo podezřelé. Po-

Výstřel z pistole zabíjí chmury. Vyrážíme!

kud by ale okolo nikdo nebyl, svedení na špatnou stopu by bylo snadné. Proto není v reálném životě moudré spoléhat jen na jednoho člověka.

Zůstat ve stopě

S nově nabytou zkušeností si představuji, že ten vedený jsem já a Ježíš je můj trasér. Poté co jsem mu svůj život vydal, mě vede životem. Dovedl mě do míst, která jsem si sice nevybral, ale jsem tu šťastný. Důležitější ale je, že Ježíš zná konečný cíl – vzkříšení – i cestu k němu. Záleží mu na tom, abych byl cestou úspěšný a cíle dosáhl. Vše potřebné pro to už připravil.

Jako každý správný trasér Ježíš dbá na to, abych po cestě neupadl. Ve svém slově označil jámy, kterým se musím vyhnout, podobně jako silničáři při opravě silnice dávají k jámám zábrany. Kdo se tím řídí, do jámy nespadne. A i kdyby spadl, trasér Ježíš se pro něj vrátí a z jámy ho vytáhne. Je totiž tak dobrý, že když mu své hříchy vyznáme, očistí nás.

Bůh je ten, kdo člověku dává schopnost vidět, a je pro nás bezpečnější, pokud na svou schopnost vidět příliš nespoleháme (J 9,41). Jinak hrozí, že se při kritice urazíme podobně jako farizeové. Pak Boha ctíme jen rty, naše srdce se vzdálí a Boží slovo nahradí lidská tradice. Vzdálené srdce vytvoří prostor pro zlé myšlenky, lži a nakonec i vraždy. Ježíšovo podobenství platí nejen v osobní rovině, ale i v životě církve a celých národů. Jak moc je v dnešní době aktuální, a jak málo na něj dbáme!

Ing. Miloš Poborský je ředitelem ETS. Je členem KS Praha a CB Praha-Šeberov.